

SEÇİMLERİN ARDINDAN

31 Mart yerel seçimlerini geride bıraktık. "Seçimler her şey değil ama hiç bir şey değil" cümlesi bir kez daha doğrulandı. 17 senedir bukailemün gibi renk değiştirip asıl yüzünü hiç gizleyemeyen AKP-Saray rejimi, devlet adına MHP'nin de desteğine rağmen seçimlerden büyük bir yenilgi ile çıktı. Yenilgi büyük, çünkü ciddi mevzii ve oy kaybetti.

Yıllardır aldatılan ve AKP-Saray rejimine karşı farklı nedenlerle bilenen kitlelerin tepkilerinin seçimler vasıtasıyla gün yüzüne yansımaları AKP'nin yenilmesine neden oldu. Fakat şimdi bu tepkinin daha da artması için bir seçim daha beklemeye gerek yoktur. Seçimlerle verilen başlangıç işareti toplumsal mücadelenin her alanında geliştirilip genişletilebilir ve rejimin krizi derinleştirilebilir.

Zaten ekonomik kriz ile baş edemeyen ve politik olarak da krizde olan MHP destekli AKP-Saray rejimi, her alanda demokratik muhalefetin gelişmesi ile daha derin bir politik kriz içine girecektir.

Sonucu seçimler değil, halkın devrimci demokratik mücadelesi belirleyecektir. Son yerel seçimlere yansıyan da devrimci demokratik muhalefetin bin türlü baskı ve terör altında sürdürdüğü mücadele olmuştur.

MHP destekli AKP-Saray rejimi, önümüzdeki 4,5 yılda seçim gündemi olmadığını boşuna tekrar etmiyor. Bu süreç içinde kendi içlerinde ve aralarında da hesaplaşarak hatalarını düzeltebileceklerini sanıyorlar. Ancak bu mümkün değildir. Çünkü bu rejim doğası gereği halk düşmanı bir rejimdir. Sadece birkaç hatası yoktur. Baştan sona hatalıdır ve yanlıştır. Onlara demagogileri ile insanları daha fazla kandırmalarına fırsat veremeyelim. Sınıf mücadelesinin her alanında yaşamı onlara dar edelim.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 2 Nisan 2019 Tarihli Açıklaması

31 MART YEREL SEÇİMLERİ: AKP - SARAY REJİMİ İÇİN SONUN BAŞLANGICI

SEÇİM SONUÇLARI

AKP - MHP İttifakı 31 Mart 2019 Mahalli İdare Seçimleri'nde yenilmiştir. İstanbul, Ankara, Adana, Mersin gibi metropollerini ve bir dizi İl Belediye Başkanlıklarını kaybetmeleri somut bir sonuç ve göstergedir. R.T. Erdoğan'ın kendi seçmenine moral vermek için bu seçimlerde de yüzde 52 ile en fazla oyu biz aldık ifadesi İttifak açısından görece doğru olmakla birlikte, AKP açısından bir yanıltma içermektedir. 2014 Mahalli İdare Seçimleri'nde yüzde 45,60 oranında oy alan AKP, 2019 Mahalli İdare Seçimleri'nde MHP'nin ittifak oyları düştüğünde yüzde 37,31 oy oranına düşmüştür. Bu AKP için yüzde 8,29 oranında bir oy kaybıdır. Ciddi bir oy kaybıdır. AKP bu oy kaybını gizlemek için İttifak oyları ile MHP oylarını toplayıp yüzde 52 gibi bir sonuç temelinde propaganda yapmaktadır ve hem yenilgiyi gizlemek, hem de oy oranını yüzde 7 artmış olarak göstermeye çalışmaktadır. Bu yalan ve kirliliği bir propagandadır.

AKP'nin yaşadığı yenilgiyi gizlemesi İstanbul, Ankara, Adana ve Mersin yenilgileri ile imkansız hale gelmiştir. Bu illerde ve bir dizi ilde daha kaybetmemiş olsaydı zaten böyle bir yenilgi ile karşılaşmamış olacaktı. O açıdan ürettikleri yalanların bir karşılığı yoktur. Mızrak çuvala sığmayacaktır.

AKP 2014 Mahalli İdare Seçimleri'nde İstanbul'da yüzde 41 karşısında yüzde 47,9 oy alarak kazanmıştı. Bu yüzde 8'lik bir fark idi. CHP ve onu destekleyen demokratik güç birliği bu seçimlerde oylarını yaklaşık 7 puan artırarak seçimi kazanmış gözükmemektedir. AKP'nin ise İstanbul'da MHP oyları çıkarıldığında yine yüzde 4 oranında bir oy kaybına uğradığı görülmektedir.

HDP Kürdistan'da kayımların önemli bir bölümünü geri almıştır. Diyarbakır özelinde oy oranı yüzde 55'den yüzde 63'e yükselmişti. 8 puanlık bir oy artışı ciddi ve başarılı bir sonuçtur. Bu sonuç, bölgede seçimlerin normal koşullarda yapılması durumunda tüm Kürt illerinde HDP'nin ezici olarak kazanacağına işaret ediyor. Ağrı, Muş, Şırnak ve Dersim'de devlet her ile özgün senaryolar ile HDP'nin gerçek oy oranını ortaya koymasını engellemiştir. Ağrı, Muş ve özellikle Şırnak'a ülkenin değişik illerinden on binlerce polis, özel hareketçi ve asker otobüsler ile seçimden bir gün öncesi taşınmış "görevli 142 belgesi" ile oy kullanılmıştır. Şırnak'ta günün belirli bir saatinden sonra 142 belgesine dahi gerek görülmeden oy kullanılmıştır. Ağrı ve Muş'ta geçerli oyların geçersiz sayılması haricinde demografik yapıda gerçekleştirilen değişiklikler ve göçmenlere vatandaşlık ve para verilmesi belirleyici olmuştur. Bu illerde de asker ve özel hareketçi ağırlığı gözden kaçmamıştır.

Dersim, devlet tarafından kendi başına bir laboratuvar olarak ele alınmış, HDP'nin kazanmaması için il ve ilçelerde her yola baş vurulmuştur. Kendilerini "Sol" olarak niteleyen, hatta "komünist" olduklarını iddia eden unsurlar devletin bu politikasında fiili rol üstlenmişlerdir. Ovacık ilçesi eski belediye başkanı Fatih Maçoğlu, Dersim Belediye Başkanlığı'na aday olurken, Hozat, Mazgirt ve Ovacık'ta da adaylarını belirlemiştir ve bu adaylar Maçoğlu'nun desteği ile kampanya yürütmüşlerdir. Ne ki, Ovacık başta olmak üzere bu üç ilçe de CHP tarafından kazanılmıştır. Çemişgezek ve 2014'de ÖDP'nin adayının kazanıp CHP'ye teslim ettiği Mazgirt ilçelerinde de şaşırtıcı bir şekilde başkanlıkları AKP kazanmıştır. Beş yıl boyunca Ovacık'ta başarılı bir belediye yönetimi sergileyen Maçoğlu'nun ardından o projeleri sürdürmek adına işaret ettiği adaylar neden seçilmemiştir. Fatih Maçoğlu HDP'den veya Bağımsız aday olabileceken neden isim hırsız sahte "TKP" adına seçimlere katılmıştır? Tüm bu gelişmeler Dersim açısından normal olmayan sonuçlardır. "Sol" adına hareket edenlerin üstlendikleri rol ciddi olarak irdelenmeli ve deşifre edilmelidir.

31 Mart seçimleri AKP'nin ve devletin kayyum politikalarının iflasının da belgesidir. Kürt illerinin ve ilçelerinin ezici çoğunluğunda kayyumların def edilmesinin ötesinde AKP'nin İstanbul başta olmak üzere, Ankara, Bursa, Balıkesir, Uşak, Nevşehir, Düzce gibi 16 AKP'li belediye başkanını görevden azlederek yerine kayyum atama politikası kendilerine zarar vermiştir. Bu nedenle AKP'nin kayyum politikaları iflas etmiştir tespitini yapmak yerindedir.

Bir bütün olarak ele alındığında 31 Mart Mahalli İdare Seçimleri barış ve demokrasi güçleri açısından ileri bir adım olarak değerlendirilmelidir.

SEÇİM KAMPANYASI SÜRECİ

Seçim sonuçlarını ileri bir adım olarak değerlendirirken seçim öncesi son 4,5 yıllık süreci ve seçim kampanyası sürecinin doğru değerlendirilmesi gerekiyor. 20 Temmuz 2015 Suruç Katliamı ile baskı ve terör için düğmeye bastı. Yetmedi, 10 Ekim 2015 Ankara Katliamı ile devlet terörünün ayarı yükseltildi. O da yetmedi 15 Temmuz 2016 Darbe Senaryosu ile baskı ve terör azami düzeye ulaştırıldı. Tüm bu önlemler Türkiye halklarının 7 Haziran 2015 Genel Seçimleri'nde AKP'ye yaşattığı yenilgi nedeniyle idi.

31 MART YEREL SEÇİMLERİ... (Birinci sayfanın devamı)

Başkanlık Sistemi'nin halklarımıza dayatılmasını tehlikeye girmesi devleti bu ve benzeri önlemler almaya yöneltti. Türkiye 7 Haziran 2015 ve aşamalı olarak 15 Temmuz 2016 tarihinden beri azgın bir baskı ve terör mekanizması ile yönetiliyor. Özellikle Başkanlık Sistemi'nin bu koşullarda zorla uygulamaya sokulması ülkenin Başkanlık Sistemi ile açık faşist bir diktatörlük yönetimine geçtiğini tescilledi. Göstermelik bir Meclis, Başbakanı olmayan bir Bakanlar Kurulu ve her icraatın yönetildiği bir Saray. El atamadıkları bir Mahalli İdare Seçimleri vardı. Bu seçimlerde de halkların birikmiş tepkilerini oylar ile yansıtmalarına o denli eminlerdi ki, ülkeyi bir sansür ve yasaklar karanlığına boğdular. Yazılı ve görsel tüm basın yayın araçlarını kontrolleri altına aldılar, insanların düşünce ve fikirlerini ifade etmelerinin önüne koyabilecek tüm engelleri koydular. Grevleri ertelediler, en ufak bir eylemliğin polis terörü ile bastırıldılar, Kürt illerinde terörü had safhaya ulaştırdılar, illeri ilçeleri içindeki canlı sivillerle yakıp yıktılar, cezaevlerini tika basa doldurdular, sosyal medya kullanıcılarının peşine düştüler ve en küçük muhalif paylaşım veya görüş sahibini terör örgütü propagandasından yargıladılar... Bu uygulamalar saymakla bitmez.

İşte bu koşullarda 31 Mart seçimlerinin propaganda sürecine gidildi. Seçim propagandası için açılan seçim ofisleri, "siyasi propaganda yapılıyor" gerekçesi ile basıldı, talan edildi ve kişiler gözaltına alınıp tutuklandı. Baskı bu düzeyde iken ülkenin Cumhurbaşkanı 59 ilde 102 seçim mitingi gerçekleştirdi. Tüm mitinglerin giderleri devlet bütçesinden karşılandı. Katılımcılara 150 TL yevmiye dağıtıldı, belediyelerin kitle taşıma araçları ücretsiz katılımcı taşıdı. Cumhurbaşkanı sanki kendisi Belediye Başkanı adaymışçasına il ve ilçelerde AKP'ye oy istedi. AKP dışındaki tüm rakiplerini çirkin bir dille kötiledi. Özellikle HDP hakkında terör örgütü suçlamalarını sözlü yapmanın ötesinde miting kürsüsünde videolar gösterdi. Önce HDP ve beraberinde CHP'yi hedefe aldı. İstanbul ve Ankara'nın tüm ilçelerinde mitingler yaptı. Bir günde 8 mitinge konuşmacı olarak katıldığı oldu. TV'lerde ısmarlama programlar yaptırıp kendini anlatmaya, rakiplerini düzensizce suçlamaya çalıştı. Bu amaçla talimatla TRT ve ATV'nin program akışlarını alt üst ettirdi. Bir anlamda medyayı kendi malı gibi kullandı ve rakiplerine kara bir medya sansürü uygulattı. Her ilde büyük gazetelerin içinde 48 sayfaya varan seçim broşürlerini başış karşılığı ek olarak ücretsiz dağıttı. Yalan yanlış üretilmiş projeler ile okuyucuyu aldatmaya çalıştı.

Bütün bunları Eregenekon'cuların, Kontr-Gerilla'nın doğrudan desteği ile gerçekleştirdi. Erdoğan TC Devletini oluşturan güçlerin ortak adayı olarak piyasaya sürüldü. CHP, İyi Parti ve Saadet'in bazı Kürt illerinde AKP lehine aday çıkarmaması ve AKP'nin tek başına HDP'nin karşısına güçlü olarak çıkarılması başka türlü nasıl açıklanabilir. Veya Dersim'de daha önce HDP'li olan ilçe belediye başkanlıklarının CHP ve AKP arasında paylaşılması başka ne anlama gelebilir. Bu kirliliği gizlemek için Dersim belediye başkanlığına yönelik izlenen strateji de paralel bir stratejidir. Böylesi kirliliğe emellerine partimizin adını alet etmeleri iyi düşünülmüş ayrı bir taktiktir. Devlet bu yöntemlerle kendi kürtlerini, kendi alevlerini ve kendi komünistlerini yaratmaya çalışıyor. Ancak komünistler Kemalizmin bu kirliliğin 1920'lerden beri tanıyorlar ve er ya da geç boşa çıkaracaklardır.

Sonuçta son derece orantısız ve baskı-terör ortamında, yasaklar altında tek taraflı bir seçim süreci yaşanmıştır. Seçimler TC Devleti ile Türkiye ve Kürdistan'ın Barış ve Demokrasi güçleri arasında bir mücadeleye dönüşmüştür ve sonucu bellidir. Barış ve Demokrasi Güçlerinin elde ettikleri başarı tamamen yığınlar içinde yürütülen sürekli ve kesintisiz çalışmaların ürünüdür. Bunun sayesinde ki halklarımız yakaladıkları ilk fırsatta tepkilerini dile getirmişlerdir.

Recep Tayyip Erdoğan'ın tüm bu çabaları boşa çıktı ve bu kadar çabayı neden harcamak zorunda kaldığı da 31 Mart gecesi herkesin nezdinde gün yüzünü gördü.

SEÇİMLER SONRASI

Recep Tayyip Erdoğan 2017 yılında "İstanbul'da tekleyen, Türkiye'de tökezler" ifadesini kullanmıştır. Bu çerçeveden bakıldığında zaman AKP'nin 31 Mart seçim sonuçlarını kabul etmesi ve hazmetmesi kolay olmayacaktır. Seçim gecesi balkon konuşmasında hem dolaylı olarak yenilgiyi kabul etmiş ama aynı zamanda başkanlık sistemine dayalı Cumhurbaşkanlığı bizde, Meclis'te çoğunluk bizde "kolaysa aldıkları belediyeleri yönetsinler de görelim" tarzında tehditler savurmuştur. Seçim sonuçlarını manipüle etmek için tüm devlet olanaklarını kullanacaklardır. Bir seçim gecesinde, önce 2,5 saat, sonra da 13 saat sandık sonuçlarının veri akışının duyurulmasının kesilmesi görülmemiş bir yaptırımın uygulanmasıdır.

Bütün bu davranışlar güçlü olmanın değil, güçsüzlüğün, güç kaybetmenin, yenilginin ve bu yenilgiyi hazmedememenin emareleridir. Devletin tüm olanaklarını tek taraflı kullanıp bu sonucu katlanmak kolay olmasa gerekir, ancak gerçeğin kendisidir. Erdoğan baskından "4,5 sene seçim yok, bu ülkeyi biz yöneteceğiz" derken baskı ve devlet terörünün daha da artacağını işaretini vermiştir.

Ülkede ekonomik durum özellikle son iki yılda hızla baş aşağı gitmiştir. Ekonomik kriz seçim ekonomisi ile mümkün olan en alt düzeyde topluma

yansıtılmaya çalışılmıştır. Bütün umutları 31 Mart seçimlerinde farklı bir başarı elde edip yabancı sermayeyi tekrar daha güçlü olarak ülkede yatırıma yöneltmekti. Bu planları da böylece boşa düşmüş oldu. Onun içinde ki ülkedeki işbirlikçi tekkelci sermaye temsilcileri seçimden hemen akabinde itidal çağrılar yapmaya ve Erdoğan'a daha fazla sarılma ihtiyacı hissetmişlerdir. Ülkenin ekonomisinin en yoğun olarak döndüğü büyük kentlerde belediyelerin el değiştirmesi sadece o kentlerden elde edilen rantı değil, ülke ekonomisinin bütününe farklı etkide bulunacaktır.

Uluslararası finans ve sermaye çevreleri de NATO üyesi ve ABD ile AB'nin müttefiki Türkiye'nin işbirlikçi Cumhurbaşkanı'na sahip çıkma çabası içindedirler. Bu sahip çıkma hiç bir zaman Türkiye halklarının hayrına bir sahip çıkma olmayacaktır. IMF ve benzeri uluslararası finans kuruluşlarının ekonomik dayatmalarına, kemer sıkma politikalarına daha fazla uymak zorunda kalacak olan işbirlikçi oligarşi bunun acısını işçi, emekçi ve yoksullardan çıkarmaya yönelecektir. Bu da ekonomik krizin etkilerinin toplumun tabanında en ince kılcal damarlara kadar hissedilmesine neden olacaktır.

İşbirlikçi oligarşi bu ekonomik ve politik çıkmazdan çıkış yolunu yine baskı, terör, ırkçılık, milliyetçilik ve savaş politikaları ile deneyecektir. Bu nedenle önümüzdeki dönemde içte ve dışarıya karşı baskı, terör ve savaş politikaları gelişecektir. Devletin halka karşı sertleşmesi önümüzdeki dönemde daha da artacaktır. Devletin seçilmiş CHP ve HDP belediyelerine karşı eşitsiz yaklaşımı, haksızlıkları ve hatta kimi yerlerde kayyum atamaları söz konusu olacaktır. Bakanlar Kurulu'nun önümüzdeki dönemde Cumhurbaşkanlığı karar tasarısı olarak Meclise "Belediyelerin merkezden atanması" önerisini getirmesi ve bu tasarıyı çoğunluğunu oluşturdukları Meclis'te onaylamaları kimseyi şaşırtmamalıdır. Böylece burjuva demokrasinin açtığı son kalan tünel olan Mahalli İdare Seçimleri de ortadan kalkmış olacaktır.

Partimizin görüşü odur ki, AKP bu sertlik politikalarını gözden geçirse ve baskı, terör politikaları yerine daha uzlaşmacı ve barışçıl bir politika izlese ülkenin birçok sorununa kendi açılarından dahi daha makul çözümler üretebilecektir. Bu durumda barış ve demokrasi güçleri mücadelelerini ve görüşlerini daha demokratik bir ortamda ortaya koyabileceklerdir. Ne ki, MHP destekli AKP - Saray yönetimi bugüne dek gelinen noktada işlediği suçlar ve uyguladığı politikalar nedeniyle buna hazır gözüküyor. Umarız bu konuda biz yanılırız.

GÖREVLERİMİZ

AKP - MHP İttifakını yenilgiye uğratan Barış ve Demokrasi Güçlerinin kararlı duruşu ve mücadelesi olmuştur.

Partimizin de destek verdiği HDP'nin seçim stratejisi bu mücadelede başarısını kanıtlamış ve sonuç alıcı olmuştur. Şimdi bu deneyden ders çıkarmak ve bu deneyi genelleştirmek ve de sürekli hale getirmek gerekmektedir.

Bu seçimler bir kez daha kanıtlamıştır ki, ülkenin karanlıktan aydınlığa çıkması ancak Türk ve Kürt halklarının birleşik mücadelesi ile mümkün olacaktır.

Önümüzdeki süreç Türkiye işçi sınıfı hareketinin güçleneceği, barış ve demokrasi mücadelesinde katkısını belirleyici olarak artırması gereken bir dönem olacaktır. Bu seçimler bunun mümkün olduğunu gösterdi.

Tüm barış, demokrasi, emek, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm güçlerinin birlikte mücadelesinin pekişmesi, gelişmesi ve güçlenmesi ancak yerlerde, üretim alanlarında ve işyerlerinde olabilecektir. Sınıfın yoğun olduğu her alan bu çalışmaların doğru adresidir.

Özellikle demokratik muhalefetin güçlü olduğu ilçelerin dışında, AKP ve MHP'nin oy deposu olan işçi yatağı semt ve mahalleler çalışmalarımızın ana eksenini oluşturmak zorundadır. Fabrikalar ile mahalleler ve mahalleler ile fabrikalar arasında karşılıklı bir etkileşim yaratacak kanallar oluşturulmalı, ekonomik, sosyal ve sendikal mücadeleye katılım artırılmalıdır.

Gençliğin dinamizmi işçi sınıfının mücadelesi yolunda doğru kanallara aktırılmalı, özellikle kadın - erkek işçi gençliğin örgütlenmesinde kalıcı adımlar atılmalıdır.

Devletin kolluk kuvvetlerinin baskı ve terörü karşısında geri adım atıp sinmek yerine, işçi, emekçi ve yoksulların öz güvenini de artıracak karşı duruşların geliştirilmesi önümüzdeki dönemde mücadelenin yaygınlaşmasında belirleyici önem taşıyacaktır.

Bu seçimler bir kez daha göstermiştir ki; devletin tüm maddi ve manevi olanaklarını dahi kullansa sömürücü, baskıcı ve tehditkar olanlar mazlumların karşısında yenilmeye mahkumdurlar.

MHP destekli AKP - Saray rejiminin bir gün sonunun gelip yıkılacağını her zaman dili getirdik. 31 Mart seçimleri MHP destekli AKP - Saray rejiminin sonunun başlangıcıdır.

Sonucu belirlemek başta işçi sınıfının devrimci güçleri olmak üzere tüm barış ve demokrasi güçlerinin eseri olacaktır.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi, 2 Nisan 2019

Ülke Gerçekliği İçinde Toplumsal Dinamikleri Kavramak...

o **Yılmaz GÖÇMEN**

Ülkemiz devrimci işçi hareketi başladığı tarihlerden günümüze önemli deneyimler biriktiriyor. Osmanlı'dan cumhuriyete geçişle de, mülkiyet ilişkilerinin kapitalist biçimi otoriter yapısını sürdürdü. Bunun nedeni kapitalizmin bağımlı ve işbirlikçi gelişmesi ve burjuva demokratik dönüşümlerin oluşmaması yanında, emek güçlerinin örgütlülüğüyle de ilgiliydi. Çok partili sisteme geçişle birlikte demokrasiyi sadece seçimle tanımlayan anlayış kurulu sistem partilerince aynı içerikte uygulandı... Seçimlerle demokratik bir toplum olunduğu iddiası, halk muhalefetinin kabardığı dönemlerinde nasıl bir biçim aldığı emekçiler acı deneyimleriyle yaşadı.

Darbe dönemlerinden seçimli dönemlere geçiş, değişik toplumsal katmanların örgütlü bir güç haline dönüşme düzeyi demokratik kazanımları kalıcı hale getirebilirdi. Ne yazık ki ülkemizde güçler dengesinin demokrasi lehinde kalıcılığın olmadığı bu dönemler yeni otoriter biçimlere geçişi engellemeyemedi. Yakın tarihimizde seçim sonuçlarını bile tanımayan cüretkarlık karşısında demokrasi güçleri, egemen sınıfların yakaşımından arınmış birleşik bir hat üzerinden yığınların örgütlenmesine yönelik çabaları önceleyen mücadele biçimleri geliştirmedikçe, demokrasiyi kazanmak ve kalıcılaştırmak zorlaşacaktı.

Geçtiğimiz yerel seçimlere bu bilinç üzerinden hazırlanırken yerellik ve demokrasi tartışmalarını iki sistem içi blok (Cumhur-Millet) üzerinden daraltmak yanlışlığına karşı, diktatörlük ve demokrasi mücadelesi ekseninde ele alıp genişletmek seçim sonrası mücadele perspektifini de sunuyordu aslında. Burjuva demokrasilerinde çokça dile getirilen düşünce, ifade özgürlüğü ve değişik düşüncülerin örgütlenme alanlarının genişlediği savı bırakın pratik karşılığı, söylemde bile kovuşturma, hapsedilme korkusuyla unutturulurken, ülkemiz toplum durumu demokrasi zemini üzerinde en geniş kesimin ortaklaşmasını zorunlu kıldı. Yapısı gereği kapitalist devlet erkini kullanma biçimindeki avantajla çeşitli burjuva guruplarının farklılaşması, tarihsel gelişiminde değişik anlayışlar ortaya çıkarabiliyor... Değişik ülkelerde sınıf ilişkilerinde farklar oluşabiliyor... Değişik burjuva kümeleşmeleri arasında guruplaşmalar olabiliyor... Ek olarak ideolojik kültürel gelenekler farklı düşüncülerin zemini hazırlayabiliyor. Burjuva kesimi içinde oluşan bu kümelermeler farklı siyasal tercihlerin, farklı burjuva partilerinin oluşmasını da nesnel nedeni...

Kapitalist sosyo-ekonomik yapılarda egemenlerin yekpare olmayan bu durumuna karşın burjuva düzenini savunmada, emek karşıtlığında aynı tepkiyi verdiklerini, birlikte davrandıklarını biliyoruz. Tam da bu noktada hak mücadelesi ve kapitalizmin sınırlarını demokrasi lehine genişletmede takınılacak tutum nasıl olmalı... Demokrasi mücadelesinin maddi taşıyıcısı nedir, kimlerdir sorusuna verilecek yanıt bu soruyu açıklayabilir elbet. Yerel seçimlerde diktatörlük karşıtı yapılanmalar, burjuvazinin değişik kanatlarından emek örgütlerine kadar uzanan geniş bir kesimi kapsadı. Bir bakıma ilkesiz oluşan bu durum burjuva partilerince devrimci-demokrat ve sosyalistleri dışlama çabalarıyla demokrasi anlayışları ve sınırları çizilirken, diktatörlük karşıtlığını sistem içine hapseden çabanın da ürünüydü. Saray karşıtlığı üzerinden seçim çalışması yürüten burjuva parti mensuplarına, uzun soluklu bir demokrasi mücadelesi hattını tarifleyen devrimci demokrasi güçlere; "bizim partimizde yer alın veya bizim pratik hattımızda mücadele verin" yaklaşımları yığın ilişkilenmesinde önemli problemler ortaya çıkaracaktı. Halbuki yerel demokrasi, çevre, şehircilik, inanç, Kürdistan illerinde kayyum sorunu, işsizlik, toplumun demokratik yeniden organizasyonu v.b. konularında farklı davranış şekillerine örgütsel ve ideolojik olarak saygı demokratik ortaklaşmanın olmazsa olmazıydı. Devrimci demokratik güçler, sosyalistler bu yaklaşım üzerinden, bir partinin kazanılması aşan ve demokrasinin kazanılması mücadelesi perspektifiyle çalışmalarını yürüttü. Seçimlere ilişkin önemsiz gibi gözüken bu durum insanların gündelik yaşam sorunları konusunda saray karşıtı gibi gözüken daha önce oy verdikleri partileriyle de güven sorunu yaşamaları ve oluşan küskünlükler sandığa gitmeme tavrını besleyecekti. Devrimci demokratların, sosyalistlerin saray karşıtı partileri kapsayan ve aşan noktadan otokratik yapıya karşı demokrasi mücadelesi perspektifi küskün kesimin de sandığa gitmesinin nedeni oldu. Çıkan sonuçlarla bir nefeslenme bile olsa bu çabaların önemini görmek gerek...

Aslında uzunca bir çalışmanın konusu olabilecek 'demokrasi mücadelesinin taşıyıcısı' sorusu devrimci demokrasi ve sosyalist cenahın da önemli bir konusu. Burjuva toplumunun farklı tarihsel süreçlerindeki sınıf ilişkileri, değişim dinamiklerini yeniden tanımlamayı gerektirebilir. Fakat ilkesel anlamda değişimin motoru olabilecek karşıtlığı-katmanları

yok sayan noktadan teoriler üretmek için başında yanlış yola sapmak olacaktır. Yüzyıllardır idealist felsefe maddesiz hareketi tanımlamaya çalıştı. Doğadan maddeyi atılabileceği her şey yoluna girecekti. Yakın tarihte elektriğe sarıldılar, işte maddesiz hareket diye. Enerjinin her biçimi maddenin farklı düzeyde devinimi olduğu kanıtlanınca başka yollar aramaya başlandı... Birde sınıf savaşı ve işçi sınıfı kavramları yok edilebilse!... Toplumsal meseleler de böyle. Sınıf savaşı ve işçi sınıfı değişimin, gelişmenin taşıyıcısı-ıttici gücü olduğu kavranamazsa değişimin kitlesel öznesi de oluşturulamaz. Burjuva toplumundaki değişimler bir yandan o toplum içinde demokrasi sınırlarını geliştirecek, kazanımları kalıcılaştıracak maddi gücün sermaye birikiminin ana kaynağı emek ve onun etrafında birleşecek diğer ezilen ve dışlanan katmanlar olduğu tespiti üzerinden bir hat oluşturulamadıkça, kapitalizme aşan seçeneklerde oluşturulamaz...

Demokrasi havadan gelen bir meteor değil. Bir toplumda ezilen, dışlanan o toplumu ileriye devindirecek güçlerin kendilerini var etme mücadelesidir. Ülkemizde bu güçler başta işçi sınıfı olmak kaydıyla ezilen ve dışlanan tüm kesimlerdir. Kapitalist toplumda farklı burjuva kesimlerinin aralarında yaşadığı çelişkiler demokrasi güçlerine fırsat sunabilir. Böylesi dönemlerde sınıfın ve demokrasi güçlerinin örgütlenmesinde kalıcı bir ilerleme sağlamıyorsa kazanılan bir şey de olmayacaktır. Sadece bir yerlerden seçilme hedeflemesiyle oluşturulan politikalar demokrasi mücadelesine katkı sağlayamayacaktır.

Ülkemiz, demokrasi ve diktatörlük karşıtlığı üzerinden yeni deneyimler yaşayarak bir süreçten geçiyor. Yerel seçimlerinden önemli illeri yitirerek büyük moral çöküntüsüyle çıkan iktidar, bu alanları karanlık tezgahlarla terk etmek istemiyor. Bu oyunlara fırsat vermeyecek olan demokrasi güçlerin örgütlülüğüdür. Gerçek demokrasi mücadelesinin taşıyıcısı işçi sınıfı ve diğer kapitalizm karşıtı güçler kazanımları koruyacak maddi bir örgütlülük seviyesine ulaşmadıkça demokrasi kazanılmaz, korunamaz. Bu sorumluluk ve bilinç üzerinden birleşik demokrasi mücadelesini örmek önümüzde duran en acil görev olmalıdır...

CEMAL KIRAL (YILDIRIM)

YOLDAŞ ARAMIZDAN AYRILDI

Türkiye Komünist Partisi'nin yiğit savaş erlerinden Yıldırım yoldaş 16 Şubat 2019 Cumartesi günü sabah saatlerinde sağlık nedenlerinden dolayı aramızdan ayrılmıştır.

Yıldırım yoldaş Bulgaristan doğumlu olup Türkiye'ye gelmeden önce Dimitrovcu Komsomol üyesi olarak komünist örgüt safılarında yerini almıştır. Türkiye İşçi Partisi üyeliği ve GYK üyeliğinden sonra mücadelesini Türkiye Komünist Partisi'nde sürdürmüştür.

12 Eylül 1980 öncesi sınıf savaşımının yükselme döneminde DİSK ve Türkiye Maden İş Sendikalarının Ege Bölge Temsilciliklerini yürütmüş, TKP Ege Yöre Komitesi Sekreterliği görevini yerine getirmiş ve 12 Eylül faşist darbesinden sonra önce Yunanistan'da daha sonra da Fransa'da politik göçmen olarak yaşamış ve partili mücadelesini sürdürmüştür.

Yıldırım yoldaş TKP Merkez Komitesi üyesiydi. 1977 TKP Konya Konferansı delegesiydi. Bilumum MK Plenumuna katılmış, 5. Kongre ve maalesef 6. Kongre delegeliği de yapmıştır. TBKP MK üyesi olarak görev almış fakat bir süreçten sonra MK'dan istifa etmiş, son nefesini verene kadar TKP'nin yeniden örgütlenmesi için mücadele etmiştir. Ülke'ye döndükten sonra bütün zamanını bu amaca ayırmıştır.

Yıldırım yoldaş mütevazı kişiliği, fedakar ve ilkeli duruşu ile örmek bir komünist olarak mücadele etti ve yaşadı. Başta ailesi olmak üzere tüm arkadaş, dost ve yoldaşlarına baş sağlığı diliyoruz.

Anısını mücadelemiz içinde yaşatacağız.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
16 Şubat 2019

Burjuvazi, Demokrasi Güçleri ve Dersim

o Ali Oktay KAYA

Gerçekleştirilen Mahalli İdare Seçimleri ülke siyasetinde bir alt üste neden olmuştur. AKP-Saray iktidarı on yedi yıllık sürecin bir yerinde ciddi bir sarsılma ile karşı karşıyadır. Bu bir ilk değil. Ancak sonucunda somut olarak mevzii kaybetmesi anlamında bir ilk. Gezi Direnişi de, 7 Haziran seçimleri de onlar için ciddi birer sarsılmaydı. Neki, baskı ve terörü artırarak bu "badirelerin" içinden çıkmayı bir şekilde becerebilmişlerdi. Şimdi önemli olan, bu kez de bu sarsılmayı tekrar aşip aşamayacakları. Başka türlü ifade edersek, Barış ve Demokrasi Güçleri'nin MHP destekli AKP-Saray iktidarına bu yaralarını kapatamamasına ne derece engel olabilecekleri. Yetmez, bu sarsılmanın sonuçlarını daha da derinleştirerek çöküşlerine yol açacak gedikler açıp açamayacakları... Güncel soru budur.

Burjuvazinin kendi içinde yaşadığı çelişkiler de dahil edilerek ele alındığında var olan iktidar blokunu daha da geriletmek nesnel olarak mümkün. İşçi sınıfının ve emek güçlerinin örgütlülüğü yetersiz. Ancak bu yetersizlikler barış ve demokrasi mücadelesinin yükselmesine paralel olarak geliştirilebilecek durumda. Şimdi rahat nefes almadan bu yönde aralıksız çabayı geliştirmek gerekiyor.

Partimizin açıklamalarına da yansıyan bir gerçekle karşı karşıya kaldık. Bu seçimler herhangi bir partinin kazanması yönünde gerçekleşmemiştir. Bir yanda baskı ve terörle ayakta kalmaya çalışan, ekonomik ve politik kriz içinde olan bir iktidar bloku; diğer yanda ise tek hedefe, bu iktidar blokuna karşı zımnen birleşmiş ve tek noktaya atış yapan bir muhalefet bloku. Bu muhalefet bloku içine burjuva muhalefet de dahildir.

Alınan sonuç ortadadır. Bu sonucu alabilmek için oluşturulan zımnî muhalefet blokunun mimarı Kürt özgürlük ve ulusal demokratik hareketidir. Bu hakkı teslim etmek gerekir. Değilse, bir çok devrimci ve sosyalist güç, hatta biz bile ilk aşamada ifade edildiği gibi "biz burjuvazinin arasındaki bu çekişmeye katılmayalım, işimize bakalım" minvalinde ifade edilebilecek bir tavır geliştirecekti. Bunun somut emareleri de oluşmuştu. Ne zaman ki Kürt özgürlük ve ulusal demokratik hareketi, iktidar blokuna kaybettirmek odaklı seçim stratejisini açıkladı, tüm devrimci, demokrat ve sosyalist güçlerin bakış açıları değişti ve seçim politikaları oluştu. Siyaset, aynı zamanda bir sanattır sözü pratikteki sonuçlarıyla karşılığını buldu.

Atılan ileri adımları ve kazanılan mevzileri korumak ve geliştirmek şimdi belirleyici görev durumuna gelmiştir. Barış ve demokrasi güçleri masa başında biraraya gelip bunun kararını verip ortak imzalar ile perçinlemek zorunda değillerdir. Bu görev devrimci, sosyalist ve komünistlerin görevidir. Yaratılan en geniş irade birliğini pratikte geliştirmektir şimdi aslolan. Bu kavga burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki kavgadır. Fakat kavganın değişik süreçlerinde genel demokratik istemler temelinde daha geniş sınıf, katman ve güçleri de içerebilir. Kendi içinde birbirine geçişler yaşanabilir. Bunlar zımnîdir. Burada barış ve demokrasi güçlerinin üstünlüğü elde edebilmeleri tamamen işçi sınıfı ve yoksul emekçi halklar arasındaki örgütlülüğün ve mücadele yeteneğinin gelişmesine bağlıdır. Bu kavganın hangi aşamada ne kadar ileri gidebileceği ve iktidarın sarsılmasının çöküşe dönüştürülebileceği bu olguya bağlıdır.

Toplumda, iktidarın yolsuzluk, usülsüzlük ve demagojileine karşı ciddi bir tepki oluşmuştur. Artık kendi tabanı bile durumun farkında. İktidar tarafından maddi çıkar ile beslenen yüzbinlerce fanatik taraftarı dışında gerçekte işçi ve emekçi olan ve aslında yoksul olan milyonlarca iktidar partileri seçmeni tedirgin olmuştur. Ekonomik kriz siyasi tercih gözetmeden herkesi etkiliyor. Ve de dolayısıyla zımnî bir blok oluşmasına neden oluyor. Kürdistan'daki savaş sadece Kürtlerin değil çok daha geniş toplumsal kesimlerin tepkisine neden oluyor.

İktidar güçleri önümüzdeki dönemde gerginliği daha da yükselteceklerdir. Bunu yaparken milliyetçi, şoven söylemlerin dozunu

daha da artıracak, bu temelde muhalefeti bölmek ve kendi tabanlarını etraflarında tutmaya çalışacaklardır. Dini motifleri daha fazla kullanacaklardır. Yaklaşan Ramazan ayını kendi "kükünleri" ile barışma ayı olarak değerlendireceklerdir. Sınıf güçleri ise 1 Mayıs ile iktidara güçlü bir mesaj vereceklerdir. Ekonomik krizin sonuçları temelinde, işçi ve emekçilerin hak arama mücadelelerini geliştirecekler, işsizliğe, yoksulluğa, sosyal hakların gasp edilmesine karşı direnecekler, Kürdistan'da yürütülen kirli savaşa karşı çıkacaklar, avukat, yazar ve sanatçılardan başlamak üzere, görevden alınan belediye başkanlarının, parti yöneticilerinin ve tüm politik tutsakların durumuna dikkat çekecekler, başta A. Öcalan olmak üzere tercritin kaldırılması için mücadele edeceklerdir, Suriye ve Irak topraklarında yürütülen kirli savaşın son bulmasını isteyeceklerdir. Kısacası; burjuvazi ile işçi sınıfı önümüzdeki süreçlerde daha fazla karşı karşıya geleceklerdir.

Şimdi bütün bu gelişmeler sürecine bağlı olarak bir parantez açarak Dersim seçim sürecini ve sonuçlarını ele alalım. Ülkenin bu kadar sorunu varken Dersim yereline değinmek neden? sorusunu sorabilirsiniz. Yanıtı basit. Dersim bir laboratuvar işlevi görmüştür. Ne AKP ne de MHP Dersim'de kazanma şanslarının olmadığını biliyorlardı. HDP Belediyesi görevden alınarak kayyum atanmıştı. CHP'nin HDP ve bağlaşıkları karşısında aday göstermemesi beklenemezdi. Ancak tüm diğer barış ve demokrasi güçleri, devrimciler, sosyalistler ve komünistler öncelikle birlikte AKP'nin kayyumlarına sert bir yanıt vermeliydiler. Biz Mehmet Fatih Maçoğlu'na kesinlikle karşı değiliz. Tam tersine icraatlarını destekliyoruz. Kendisine bundan sonra da başarılar diliyoruz. Ancak Dersim'de devlet başka bir şey yaptı. Barış ve demokrasi güçlerini böldü. HDP'li adaylar seçilmesin de kim seçilirse seçilsin oldu. HDP de aday belirleme sürecinde hatalar yapmış olabilir, o yanını biz bilemiyoruz. Fakat kendi yaptıkları özeleştirir bunun ipuçlarını veriyor. Tüm ülke çapında oluşturulan zımnî ittifak başarılabiliyor ve sonuç alınırken Dersim'de tam tersi yapıldı. İktidar sonuçları ellerini ovuşturarak izledi. Burada devletin ve iktidarın kobay olarak kullandığı grup TKP'nin adını çalan, devlet icazeti ile faaliyet yürüten resmi "TKP" oldu. Bu uğursuz görev onlara verildi ve onlar da ikircimsiz olarak bu görevlerini yerine getirdiler. Dersim seçimleri tüm Türkiye seçimlerinden ayrı olarak devrimciler, sosyalistler ve komünistler tarafından masaya yatırılmalı, ulusal ve uluslararası anlamda gerekli sonuçlar çıkarılmalı ve bu tür laboratuvar deneylerine fırsat vermeyecek hale gelecek önlemler alınmalıdır. Dersim'de Dersim Katliamı'nın, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının cinayetinin, İbrahim Kaypakaya'nın işkenceye öldürülmesinin, Kürt halkına bomba yağdırılanları failileri hedeflerine ulaştırdılar. Sınıf savaşımı böyle "deneylere" fırsat vermemelidir.

Yerel seçimler süreci gerek politik ve gerekse örgütsel olarak birden fazla sonuç çıkarılacak bir niteliğe sahiptir. Sınıf güçlerini ilgilendiren en önemli konu ise demokrasi mücadelesi ile sosyalizm mücadelesi arasındaki köprüyü doğru kurmaktır. Demokrasi ayrı bir ada, sosyalizm ayrı bir ada değildir. Bu mücadele içi içe geçmiştir. Ancak sosyalizm hedefi gözden kaçır ve geniş işçi ve emekçi yığınlar sınıf bilincine sahip olabilecekleri mücadelelere atılmazlarsa kazanılacak sınırlar burjuvazi lehine silikleşir ve ortaya reformist, liberal bir sonuç çıkar. Daha farklı ifade etmek gerekirse, mücadele burjuva demokrasi sınırları içinde sıkışıp kalır ve onu aşamaz. Dolayısıyla sınıf güçlerinin bundan sonra en önemli görevi, bir yandan en geniş barış ve demokrasi güçlerinin sahada birliğini sağlarken, diğer yandan işçi, emekçiler ve yoksullar arasında sosyalizm propagandasını geliştirmektir. Sosyalizm propagandası aydınlar ve küçük burjuva çevreler arasında da etkin olarak ele alınması gereken bir olgudur. Önümüzdeki süreç burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki mücadelenin keskinleşeceği, devrimci güçler ile Kürt özgürlük hareketinin birleşik mücadelesinin önem kazanacağı ve işçi sınıfının, emekçi yoksul halkalın yığınsal olarak daha örgütlü mücadeleye katılacakları bir dönem olacaktır. Bu bir tercih değil olması gerkenidir.